

Seděl nehybně na skalním ostrohu, hleděl dolů na koleje, které se v pomalu padající tmě stávaly na konci údolí jednou, a nechával večerním tichem klouzat vzpomínky.

Na osadu je oba dva přivedl Koláč. Dělal pro něj - každý v jiné firmě - na subdodávkách a jeho boдрá moravská duše rychle odhalila, že jsou to nejen fachmani, ale oba i stejně nazeleno natření. Slovo dalo slovo a brzy se sešli u Koláče na chajdě. V osadě zapadli bleskově. Byli naladěni na stejnou notu a jejich voskovecko-werichovské deklamovánky jim rychle získaly všeobecnou oblibu. Tehdy se zrodily i jejich krkolomné přezdívky: Škrble a Brlež. Ale co Koláč dal dohromady, měl také rozbít. To když jednoho pátečního večera dovalil na osadu nejen krabici moravských pokladů, jež mu daly přezdívku, ale i stvoření, jež uvedl slovy: "Tož to je Tasemnica, pozval som ju na víkend k nam na osadu."

Usmál se té vzpomínce. Zavřel oči a pokusil se vybavit tu krásnou tvář.

Shlédli se v ní oba. Když jí za čas došlo, že situace se stává neúnosnou, vyprovokovala vandr ve třech sem do Zapadlých Hvozdu. Zнала své rozhodnutí, ale nechtěla rozbít přátelství těch dvou. Nečekala, že to s ním tak zatočí?

"Kam se valíš?" zeptala se Škrbleho, který se probral ze svého splínu a se zpola vypitou lahví fernetu vyrazil k rozeklané borovici, jež se nakláněla nad údolím.

"Co? Jo.. Nevím." pravil zmateně. Pak se mu rozjasnilo: "A k čemu jsem tady?" Alkoholem zmožené oči se pokusily o výraz psa z nejvěrnějších.

"Neblbni Škrble, proč bys tu nemoh'bejt s náma? Pospíš si a vyrazíme na Had'ák."

"Jo, jako třetí, jo? Docela blbá hra, nemyslíš?" řekl dotčeně. A hlasem již rezignovaným dodal: "Třeba mi nějaká zmije pomůže?."

"Jaká hra? Sme přátelé, to snad zůstává, ne? A jaká zmije, co to meleš?" Z očí jí koukal zmatek.

"Žádná zmije!" zařval najednou. "Žádnej nůž! A žádný prášky!" zahodil lahev a rozeběhl se. K borovici.

Ke SRÁZU, došlo jí! "Ježíši dělej, ten vůl chce skočit!" vyzvala Brleže a už stála na nohách.

Doběhla ho za krok dvanáct a rvala ho za ramena zpět. "Blbče! Pitomče pitomá! Ty si snad zešílel! Ty nejsi normální!"

"Nejsem! A co má bejt? A co je TOBĚ po tom? Nestarej se o nuly!" snažil se vyvléknout z objetí.

Podařilo se mu to, ale zakopl o kořen borovice. Ztratil balanc a spadl na zem.

"Už jsem tady!" křikl Brlež a uchopil Škrbleho, který se v trávě rozbřečel. Chytil ho v podpaží a pomáhal mu vstát.

"Ááu!" ozvalo se za nimi. Když se otočili, Tasemnice už tam nestála?

Do očí mu bez pozvání vstoupil lesk. Tolikrát už na to myslel. A svědomí kladlo stále tytéž otázky. Čí to byla chyba? Proč je sem brala? Proč to nevyřešila jinde? A proč ji Koláč vůbec přitáh' na osadu? Proč já? Proč ne Brlež? A proč chlast? Copak ten žal mohla flaška utopit? Měla mě nechat skočit! Byla by tu. Krásná. Mladá. Plná života. Plná radosti. Jak to, že já jsem tu a ona?? To já ji zabil. Nestrčil jsem do ní, přesto jsem její vrah. Měla mě ráda! Běžela za mnou. A já ji zabil. Mučivé otázky podnikaly jeden nálet za druhým.

Začalo ho pálit za krkem. Víc a víc, až po chvíli se ten pocit stal nesnesitelným. Je tady? Je možné, že by tu byla? Nevěřím. Na tohle přece já nevěřím. Ale je tu! Cítil ji. Stála někde ze borovicí a hleděla mu do zad. Přišla! Ona za mnou přišla! Přišla mi odpustit a sejmut tihu viny. Ví, že tak jsem to nechtěl. Že jsem ji miloval. A že ji stále mám?

Pomalu se začal otáčet. Oči dosud hledící do světél mdlých lamp na jednokolejném nádraží dole pod srázem si pomalu zvykaly na tmou. Je tam. Stojí přesně tam, kde si myslel. Nemůže být nejmenších pochyb - opravdu tam je! Ježíši, ona tam je! Ona se fakt vrátila! Dole cosi protivně zavržalo a nejasné kontury se pomalu zaostřovaly?

"Tys'ji shodil! Ty vole tys'ji shodil dolů! Zabiju tě! Zabiju tě, rozumíš?" řval mu brunátný obličej Brležův do jeho.

"Co kecáš, byla tam sama. Dyť 'si mě držel!"

"Shodil jsi jí! Shodil jsi ji dolů, jak jsi sebou mrskal! Lekla se tě vole! Lekla a upadla!"

"Třeba se schovala. Třeba nás má plný zuby!"

"Jdu pro policajty. Zabil si ji! Jdu pro ně, ty hajzle!"

"Já se jí ani nedotk'! Na mě to nehodiš!" vztekle se vrhl na Brleže a nepřičetně mlátil a kopal. Srazil ho na zem a přišlápl nohu. Ozvalo se křupnutí.

"Jáááu! Ty prase! Zabiju tě, slyšíš? Najdu tě a zabiju!" řval s bolavou grimasou za utíkajícím Škblem.

Stál tam a ani se nehnul.

"Ty?" překvapeně pravil Škrble. "Tak přece jen?" dodal odevzdaně.

Zapalovač cvaknul a osvětlil příchozímu obličej. Hluboké, zvláště smutné oči se koukaly přímo do jeho očí a vypalovaly v nich nesnesitelný cejch. Konec do té doby neviditelné cigarety začal žhnout do temnoty. Plamínek zapalovače se s vyfouknutým dýmem roztančil v karnevalovém rytmu a zmizel hned s druhým cvaknutím. Ticho se dalo vážit na decimálce.

"Dvanáct." zašeptal Škrble. "Let. Je to" dodal téměř proti své vůli.

Brlež přistoupil o krok blíž, aniž promluvil. Klacek, který držel v ruce, mu přiložil na hrud'.

"Byla to? Bylo to? Já ji? Rád? " Škrble chtěl křičet, ale neviditelná smyčka strachu mu utahovala hrdlo anakondí silou. Svůj hlas sotva zaslechl.

Brlež, aniž uhnul pohledem o jediný milimetr, hleděl teď kamsi do dále. Jeden krok. Jeden krok, a splní, co přísahal. Jeden jediný krok a pomstí tu léta duši rozedírající nespravedlnost. Jeden krok a bude klid. Ale bude? Nikdy už nebude? Nikdy!

Rezavá vrátka starého strážního domku vydala příšerně skřípavý zvuk. Šouravým krokem z nich vykročila shrbená postava v nádražáckém hubertusu, na hlavě kdysi červenou, časem již dávno vyšisovanou a tak trochu beztvářou čepici. Večer začal být chladný a od úst se odlepil obláček páry. Ušla nějakých třicet, možná pětatřicet metrů podél kolejí a pak se opatrně vydala

přes ně. Škrtla sirka a krátce osvětila starou vrásčitou tvář. Plamínek přeskočil ze sirky na knot svíčky a mihotavé světélko roztančilo stíny křovin a skalisek. Třes ruky, jež svíčku držela, tanec stínů ještě zvýraznil. Chvillemi ohrožoval samotný život plamínku. Nakonec svíčka dosedla pod čerstvě opravený kříž z březového dřeva, od něhož se světlo odráželo do tmy téměř mysticky.

Zrovna mu končila šichta. Poslední vlak toho dne byl pryč a koleje se rozezní zase až ve čtyři dvacet dva. Když Šmudlíř nezaspí jako dnes. Naštěstí ho sehnali rychle a vyrazil na trať jen s deseti minutami. Rádio měl vypnuté. Občas tam nahoře tábořili trampíci a jejich zpěv a kytary se nesly až dolů. Sice tlumeně, ale slyšet byli. Také dnes tam drnkali. Nechali toho docela nezvykle už před nějakými dvěma hodinami, ale nechával doznít tu atmosféru a rádio už nepustil. Sbalil si aktovku, zavřel okno služebny a vyšel ze dveří. Koutkem oka zachytil vlevo nahoře nějaký pohyb. Než stihl zaostřit, cosi nehlučně žuchlo na zem?

Uběhlo snad pět, snad deset nehybných minut. Každý rok sem chodil zapálit svíčku , ale čerstvé květiny tu našel poprvé. Byly tu každý rok na velikonoce, ale v tento čas ještě nikdy. Tam nahoře nějaké vyplašené zvíře uvolnilo kámen a ten dopadl sotva metr od starce. Přimělo jej to pohlédnout nahoru. Měsíc svítil jen slabě a starcův zrak byl již léty zesláblý. Přesto by přísahal, že tam nahoře se na chvíli mihly dva temné stíny?

Václav Stričko -Vašýk
Trapsavec 2007